

Bencsik András

Nyújtsd a kezéd!

Bejárta a magyar sajtót a múlt hét derekán a Reuters legendás felvétele Horn Gyula miniszterelnökről, amint meleg elvtársi-baráti kézrázásban részesíti a moszkvai Kreml legszebb dísztermének selyem-

függönye előtt Borisz Jelcint, minden oroszok elnökét. Nem volt még példa arra a magyar sajtóban, hogy a napilapok egyazon fotót közöljenek egyazon kivágásban egyazon címdalukon. Új volt ez az egyöntetűség, bár zavarta az összképet a Magyar Hírlap egoizmusa, ők ugyanis a többiektől eltérően színesben közölték a nagy jelentőségű fényképet.

Megtudták tehát a magyar napilapok olvasói világnézetre, korra, nemre és felekezetre való tekintet nélkül, hogy Borisz cár úgy jó két és fél fejjel magasabb a mi Gyulánknál, s valljuk meg, testben is mintha teltebb volna. Feltehetően e fontos különbség oly mélyen érinti a köz érdekét, hogy a napilapok szent kötelességüknek érezték az amúgy meglehetősen érdektelen képet mindenféle cenzúra nélkül közszemlére tenni. Ha aztán szegény kis Horn miniszterelnök úr népszerűsége továbbra is csökkenni fog, s megérjük az a szégyent, hogy az Országos Napilap sikerlistáján még Deutsch Tamás is megelőzi, ne gondoljon senki rosszra. És ne is kombináljon. A sajtó minálunk nyílt, egyenes és szabad.

Így, szélesre tárt mellett teszi közzé a mi sajtónk például a magyarságról mélyen elkötelezett ötven magyaroknak az országgyűléshez intézett nyilatkozatát is azon aggodalom által hajtva, hogy nem jól mennek a dolgok a Magyarok Világszövetségében. Megírják mély megrendüléssel, hogy a világszövetségben biz nyoma sincs a demokráciának, hogy Csoóri Sándor mindent édesipari háziszakértőjére, Timkó Ivánra bízott, hogy milliókat kölcsönöztek szabálytalanul, hogy herdálják a pénzt...

Nagy nevek írták alá az iratot. Mind az ötvenet nem sorolhatjuk föl, de álljon itt néhány az itthoniak közül: Beke Kata, Bodor Pál, Donáth László, **Eörsi István**, Györffy Miklós, Jancsó Miklós, Kenedi János, Ungvári

Tamás szittya lelkiismerete szólalt meg. Ötvenedmagukkal a parlamenthez fordultak, nézne már utána a 840 ezer tagot számláló világszövetség viselt dolgainak.

És ez már nem tréfa.

A Nemzeti Színház, az Opera, a hatelemis oktatási rendszer és a többi mind kismiska a Magyarok Világszövetségéhez képest. Innen ugyanis egyenes út vezet a Duna tétéhez is. Csoóri Sándor elnök és a csokifaló Timkó Iván a világszövetséget tragédiába fogja taszajtani: az ötven szervezkedő épp a megfelelő időpontban mért jól irányzott ütést a megfelelő pontra, mert Timkó körül úgy kavarnak a zavaros, szennyes ügyek, hogy csak az nem botlik beléjük, aki messzire elkerüli. Ha pedig valakit pénzügyi szabálytalankodáson érnek, azt már nem lehet megvédeni. S ha egy szerencsétlen beteget kritikátlanul védelmező nagy ember bukása árán meghódítható a magyarság legértékesebb intézménye, akkor már lehet, hogy késő...

Ez a mostani ütés védhetetlennek bizonyulhat. A Magyarok Világszövetsége azonban sokkal többet ér annál, hogy egy zavaros személyzeti botrány elsöpörhesse. És ezerszer többet annál, hogy homályos múltú, de világos indíttatású szervezkedők megkaparintassák.

Nem Csoóri Sándor becsülete forog kockán, az magánügy. A tét, hogy megmaradhat-e tisztának és magyaroknak a magyarság szövetsége.

Eddig volt a bemelegítés, színházszal, operával, könyvtárral, leváltásokkal. Most megkezdődött a harc. Mindenért.

Életre, halálra. Nem lesz kegyelem.